

15 שנים עבד משגיח מטעם אגודת "זבח" במשחטת העופות "עוף הגליל", עד שפוטר מתפקידו בעקבות הידרדרות במצבו הרפואי. בית המשפט קבע כי תנאי העבודה הם שגרמו לנכותו.

העובד, כיום בן 59, עלה ארצה ב-1990 והחל לעבוד באגודת "זבח" בתור משגיח כשרות. לאחר 15 שנות עבודה מטעם האגודה במפעל "עוף הגליל", התלונן האיש על כאבים באצבעותיו וחולשה בידיו, ואושרו לו שלושה חודשי חופשת מחלה.

אלא שעם חזרתו מחופשה, התברר כי הוא אינו מסוגל לבצע יותר את תפקידו, והוא פוטר. שנתיים אחרי הוא פנה לבית משפט השלום בקצרין באמצעות ב"כ עו"ד יעקב לוי ועו"ד יניב נשיא בבקשה לקבל פיצויים מהאגודה על הנזקים שנגרמו לו.

התובע תיאר כיצד נדרש לראות ולמשש עופות אחר שחיטה, שחלפו על פניו בקצב של 75 עופות לדקה, במשך 15 שנים תמימות. עורכי דינו טענו כי "זבח" התרשלה כיוון שלא סיפקה לותנאי עבודה בטיחותיים ולא העבירה לו הדרכות בטיחות.

בנוסף, התובע סיפר כי כתוצאה מעבודתו במפעל הוא סובל מנכות בשתי ידיו ואינו מוצא עבודה, וכי הגיע למצב של "עוני קשה מאוד", שבעקבותיו נזקק לתרומות וצדקה.

עו"ד אבנר קלוזנר, שטען בשם האגודה, לא הכחיש את טענות התובע אולם ביקש להתחשב בכך שהתובע דחה את הצעת האגודה להעבירו לתפקיד אחר, שאינו מצריך עבודה פיזית.

"עוף הגליל", שיוצגה על-ידי עו"ד ענת מוזס-אלבז, טענה כי "זבח" הייתה זו שפיקחה על בטיחות עובדיה הישירים. עם זאת, הודתה שבמפעל גם היה ממונה בטיחות מטעמה.

בנוסף, טענו הנתבעות כי יש לייחס אחריות לתובע, שלא טיפל בנכותו הזמנית בצורה ראויה.

התובע הודה בכך שדחה את הצעת האגודה אך נימק את סירובו בכך שהעבודה החלופית לא הייתה מאפשרת לו להמשיך בשגרת חייו, ובכלל זה ללמוד תורה ולראות את בני משפחתו בשעות אחר הצהריים.

עם זאת, התובע לקח התובע אחריות על אי-צמצום הנזק מצידו והקטין את סכומי התביעה. בסופו של דבר הוא ביקש חצי מיליון שקל על אובדן שכר למרות שהעריך את הסכום במעל למיליון שקל, ובנוסף תבע 135 אלף שקל עבור סבל והוצאות רפואיות.

לא דאגו לבטיחות

השופט דניאל קירס התייחס למצבו של התובע, שפוטר בגיל מבוגר כשהוא חסר השכלה, וחרף מאמציו הרבים מתקשה למצוא עבודה בעקבות נכותו.

"התובע הוכיח כי התנהלות אגודת זבח מבחינת הבטיחות היתה רשלנית", כתב השופט. האגודה, הוא ציין, לא ערכה לתובע תדריכי בטיחות ובהחלט הייתה יכולה לצפות שתנאי העבודה שלו יגרמו לנזקים.

השופט גם לא פטר את "עוף הגליל" מאחריות, וקבע שכמי שקבעה את קצב העבודה במפעל, אף היא לא דאגה לבטיחות התובע שעבד אצלה יום-יום.

לבסוף, קבע השופט כי גם התובע אשם במצבו, כיוון שלא הקטין את נזקיו אם באמצעות טיפול רפואי ואם משום שדחה את הצעת העבודה של האגודה.

מכאן, חילק השופט את האחריות לנזקים בין שתי הנתבעות לתובע: "זבח" אחראית ל-60%, מפעל הגליל ל-10%, והתובע ל-30% הנוותרים.

לבסוף, הורה השופט לנתבעות לשלם לתובע כ-370 אלף שקל לפי חלקן היחסי, וזאת עבור אובדן שכר כאב וסבל. בנוסף, יצטרכו הנתבעות לשלם לו גם פנסיה שתחושב בהתאם לצווי ההרחבה בתקופת עבודתו.

* המידע המוצג במאמר זה הוא מידע כללי בלבד, ואין בו כדי להוות ייעוץ ו/או חוות דעת משפטית. המחבר ו/או המערכת אינם נושאים באחריות כלשהי כלפי הקוראים, ואלה נדרשים לקבל עצה מקצועית לפני כל פעולה המסתמכת על הדברים האמורים.

באדיבות: אתר המשפט הישראלי "פסקדין"

www.psakdin.co.il